

Επιστολή διαμαρτυρίας (8541)

Αυτή την επιστολή την είχα γράψει πριν μερικούς μήνες, και την έδωσα στην διευθύντριά μου, που μου έλεγε να βάψω τα μαλλιά μου πίσω στο φυσικό μου χρώμα, γιατί είμαι αγόρι και κάποιιοι έλεγαν ότι αυτό προκαλεί (τα είχα βάψει ένα μη φυσικό χρώμα).

Κυρία _____,

Ξέρω πως μου είπατε ότι τα μαλλιά μου δεν ενοχλούν εσάς, αλλά αφού δεν μου λέτε ποιον ενοχλεί, δίνω σε εσάς αυτή την «έκθεση» για να μεταφέρετε τα επιχειρήματά μου σε όποιον θα ήθελε να ακούσει και την δική μου γνώμη πάνω στο θέμα. Δεν θέλω ούτε να σας επιτεθώ, ούτε να δείξω ότι είμαι κάποιος σπουδαίος και γράφω γράμματα, απλά δεν θεωρώ δίκαιο να μου λέτε να αλλάξω κάτι χωρίς να μου εξηγήετε πιο συγκεκριμένα ποιόν ενοχλεί.

Αφού δεν ξέρω ποιον ενόχλησε το χρώμα του μαλλιού μου, θα μιλήσω για δύο περιπτώσεις, την περίπτωση που ενόχλησε κάποιον μαθητή και την περίπτωση που ενόχλησε κάποιον γονιό. Αν έχουν θέμα οι μαθητές, συγνώμη αλλά δεν με απασχολεί. Ζούμε στον 21ο αιώνα και ο κόσμος πάει μπροστά, δεν μπορούν να αλλάζουν ότι τους ενοχλεί. Δεν μπορούμε να έχουμε τα ίδια πιστεύω με τις προηγούμενες «επιτυχημένες» γενιές, τα παιδιά πρέπει να δέχονται το διαφορετικό όχι να το κατακρίνουν, γιατί μέσω του διαφορετικού ενθαρρύνεται η εξέλιξη, και αν ενθαρρύνεται η εξέλιξη ίσως καταφέρουμε να ασχοληθούμε με σημαντικά θέματα και όχι με τρίχες. Για ποιον λόγο έχουν τον χρόνο να ασχοληθούν με τέτοια ανούσια θέματα; Είναι άραγε τόσο σημαντικό το χρώμα; Τόσο πολύ φοβόμαστε την αλλαγή και το διαφορετικό; Πού ακριβώς βασίζονται αυτές οι προκαταλήψεις, σε τι στοιχεία και αποδείξεις πέρα από την προσωπική απέχθεια κάποιων ανθρώπων για κάθε τι που ξεχωρίζει; Τόσο επικίνδυνο είναι να έχεις δική σου άποψη; Υποτίθεται πως το σχολείο πρέπει να ενθαρρύνει την καλλιέργεια της προσωπικότητας του ατόμου, γιατί ας μην ξεχνάμε πως εκτός από εκπαιδευτικός χώρος, είναι και προθάλαμος για την κοινωνία. Αυτό θέλει λοιπόν οι κοινωνία; Ομοιομορφία σε όλα;

Αν έκαναν παράπονα γονείς ή καθηγητές, ή γενικά κάποιος «μεγάλος», έχω να πω τα εξής: Κάποτε έκαιγαν τους κοκκινομάλληδες επειδή έλεγαν ότι είναι μάγισσες. Κάποτε το να είχες μακριά μαλλιά ήταν ταμπού. Κάποτε άτομα που τολμούσαν να έχουν ένα απλό σκουλαρίκι αντιμετώπιζαν την σκληρότητα των προκαταλήψεων. Προχώρησε όμως ο κόσμος, άλλαξαν οι ιδέες και οι αντιλήψεις. Και όσοι δεν μπόρεσαν να προσαρμοστούν στις αλλαγές, έμειναν πίσω. Έτσι γινόταν, έτσι γίνεται, και έτσι θα γίνεται πάντα. Θα περίμενες άνθρωποι που έχουν ζήσει σχεδόν μισό αιώνα, να είναι πιο σοφοί, να γνωρίζουν πως ο τρόπος σκέψης, η μόδα, η αίσθηση του ωραίου αλλάζει, αντί γι' αυτό όμως, κατακρίνουν έναν δεκαεξάχρονο που ούτε καν ξέρουν. Ποια η ουσία του να σε προσβάλλει ένα χρώμα. Τι προσφέρει; Αν δεν μπορούμε να δεχτούμε το

διαφορετικό σε κάτι τόσο απλό, τότε προς τα που οδεύουμε αν όχι στην αποτυχία, την στασιμότητα και τον μαρασμό;

Λέτε πως στο σχολείο δεν πρέπει να κάνουμε πράγματα που προκαλούν. Κανόνας πολύ υποκειμενικός κατά την γνώμη μου, που δεν θα έπρεπε καν να θεωρείται κανόνας. Δεν έρχομαι γυμνός στο σχολείο, ούτε γράφω συνθήματα σε τοίχους, ούτε διοργανώνω καταλήψεις, ποιος νοιάζεται όμως, έχω μπλε μαλλιά. Από το νηπιαγωγείο ακούω ότι πρέπει να είσαι ο εαυτός σου, και ότι δεν πρέπει να νιώθεις άσχημα με το ποιος είσαι αλλά αυτό πάντα ισχύει όταν αρέσει στους άλλους αυτό που κάνεις.

Τέλος, δεν έχω σκοπό να βάψω τα μαλλιά μου πάλι καφέ στο κοντινό μέλλον, γιατί για εμένα δεν είναι μόνο μαλλιά, αλλά και ψυχολογική δύναμη. Αν κάποιος έχει πρόβλημα με αυτό μπορεί πάντα να έρθει να μου μιλήσει.

Υ.Γ Κυρία _____ συγγνώμη αν σας φέρνω σε δύσκολη θέση αλλά δεν έχω σκοπό να ακούσω απόψεις που κατά την γνώμη μου είναι ανούσιες. Αν θέλετε να συζητήσουμε το οτιδήποτε, θα είναι χαρά μου.